

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **O. F.**, zast. Mgr. Janem Burešem, Ph.D., advokátem, se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2024, č. j. 2 A 13/2022-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2022, č. j. MD-5686/2022-160/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 9. 2021, č. j. MHMP 1374331/2021/Kou. ve věci uložení sankce za porušení § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, zákon o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Stěžovatel se přestupku měl dopustit tím, že dne 3. 9. 2020 v 9:10 hodin v Praze 8 na ulici Prosecká poblíž domu č. 26 řídil osobní motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky X, přičemž po zastavení policejní hlídkou bylo zjištěno, že není držitelem řidičského oprávnění pro skupinu „B“. Stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění na základě zákazu řízení uloženého rozhodnutím Městského úřadu Brandýs nad Labem - Stará Boleslav, které nabylo právní moci dne 1. 4. 2020. Za spáchání tohoto přestupku byla stěžovateli dle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců. Současně byla stěžovateli uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1000 Kč.

[3] V žalobě stěžovatel namítal, že nenaplnil skutkovou podstatu podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu kvůli absentujícímu zavinění. Stěžovatel měl za to, že není třeba, aby si požádal o navrácení řidičského oprávnění, neboť nedokázal rozlišovat mezi pojmy řidičské oprávnění a řidičský průkaz. Jakmile se dozvěděl o pochybení spočívajícím v opomenutí podání žádosti o navrácení řidičského oprávnění, dne 3. 9. 2020 tuto žádost podal a již dne 7. 9. 2020 bylo rozhodnuto o navrácení řidičského oprávnění. Vzhledem k tomu, že pochybení stěžovatele spočívalo toliko v rovině administrativní a nedošlo k žádnému ohrožení zájmu chráněného zákonem o silničním provozu, namítal stěžovatel dále absenci materiální stránky přestupku a nepřiměřenou přísnost uloženého správního trestu.

[4] **Městský soud** žalobu považoval za nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadeným rozsudkem zamítl.

[5] V odůvodnění městský soud uvedl, že stěžovatel svou argumentaci konstruoval na právním omylu upraveném v § 17 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Zatímco § 17 odst. 1 zákona upravuje situace, kdy je právní omyl omluvitelný, tudíž nezaviněný, odstavec 2 stanoví, kdy právní omyl omluvitelný není. Městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 As 93/2014-27, připomněl, že každý řidič má nepochybně povinnost se seznámit s pravidly silničního provozu. Tvrzená nevědomost je omylem neomluvitelným, který nemá vliv na pachatelovo zavinění. Současně městský soud podotkl, že institut „*vrácení řidičského oprávnění*“ byl v zákoně o silničním provozu obsažen již v jeho prvním znění účinném do 31. 12. 2002, nejde tedy o novum právní úpravy zavedené v době bezprostředně předcházející datu spáchání přestupku. Městský soud připomněl, že stěžovatel získal řidičské oprávnění pro skupiny B, B1, AM a A1 již dne 24. 10. 1995, takže je zkušeným řidičem a musí mu být zřejmá i rozdílnost mezi pojmy „*řidičské oprávnění*“ ve smyslu § 3 odst. 3 ve spojení s § 80 zákona o silničním provozu a „*řidičský průkaz*“ podle § 103 zákona o silničním provozu. Zatímco řidičské oprávnění je získaným právem na řízení určitého motorového vozidla, řidičský průkaz je pouze osvědčením tohoto práva.

[6] Městský soud dále uvedl, že materiální stránka přestupku dle § 94a a § 102 zákona o silničním provozu je vyloučena pouze na základě existence zvláštních okolností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52). Za bezpředmětné označil městský soud i tvrzení stěžovatele, že v době spáchání přestupku disponoval plnou zdravotní a odbornou způsobilostí k řízení motorových vozidel; tato skutečnost nevede k zániku odpovědnosti za jeho jednání. Městský soud stěžovateli sice přisvědčil stran přísnosti uložených správních trestů, nicméně obě sankce byly uloženy na spodní hranici výměry, přičemž zákon o silničním provozu neumožňuje ukládat správní tresty pod hranici zákonného rozpětí.

[7] V **kasací stížnosti** stěžovatel uplatnil důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel předně zopakoval argumentaci uplatněnou již v žalobě před městským soudem s tím, že se s ní městský soud náležitým způsobem nevypořádal. Stěžovatel vyjádřil

pokračování

přesvědčení, že svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu, neboť zcela absentuje zavinění stěžovatele a materiální znak přestupku; nenastalo zde žádné ohrožení zájmu chráněného zákonem. Stěžovatel uvedl, že z důvodu vyhlášeného nouzového stavu a přijatých opatření v souvislosti s epidemií COVID-19 objektivně nemohl po uložení správního trestu odevzdat svůj řidičský průkaz příslušnému orgánu a s vědomím příslušného správního orgánu si průkaz ponechal u sebe. Stěžovatel dále předpokládal, že po vykonání poloviny správního trestu a poté, co mu byl pravomocně prominut zbytek jeho trestu, se na něj má hledět, jako by nebyl trestán a může znovu řídit motorová vozidla a nemusí žádat o navrácení řidičského průkazu. Stěžovatel tudíž nejednal zaviněně a mohl se toliko dopustit právního omylu ve smyslu § 17 zákona o odpovědnosti za přestupky. Stěžovatel zdůraznil, že příslušnou žádost o navrácení řidičského oprávnění podal ještě též den, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, tedy 3. 9. 2020. Z uvedeného stěžovatel dovozuje, že v jeho případě jsou dány zvláštní okolnosti, které zásadním způsobem snižují nebezpečnost jeho jednání a tím i materiální znak přestupku, což však správní orgány nijak nereflektovaly a případ posuzovaly ryze formalisticky.

[8] V této souvislosti stěžovatel poukázal na určitou nelogičnost až účelovost argumentace městského soudu. Na jednu stranu je stěžovateli vytýkáno, že jako řidič (držitel řidičského oprávnění) má povinnost být podrobně seznámen se zákonem o silničním provozu, zároveň je mu ale vyčítáno, že řídil motorové vozidlo, aniž by řidičským oprávněním vůbec disponoval, což je ostatně důvodem uložení sankce. Stěžovatel rovněž rozporuje konstatování městského soudu, podle něhož institut vrácení řidičského oprávnění měl být v zákoně o silničním provozu již ve znění účinném do 31. 12. 2002 a stěžovatel jako zkušený řidič jej měl znát, protože řidičské oprávnění pro skupiny B, B1, AM a A1 získal již 24. 10. 1995. Dle stěžovatele městským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 4 As 268/2015-27, není na případ stěžovatele přílehlavý. V uvedeném judikátu byl řešen případ, kdy řidič poté, co mu byla uložena sankce spočívající v zákazu motorových vozidel, vědomě neodevzdal svůj řidičský průkaz, na rozdíl od stěžovatele, kterému bylo kompetentním úředníkem sděleno, že průkaz odevzdávat nemusí. Nadto v případě řešeném uvedeným judikátem šlo o trest zákazu řízení podstatně delšího trvání, tedy po jeho uplynutí nastupovala povinnost podrobit se i dopravně psychologickému vyšetření, tedy opět situace odlišná od případu stěžovatele. Stěžovatel dále tvrdí, že správní orgány nezahrnuly do provedení dokazování emailovou komunikaci mezi stěžovatelem a úředníkem J. Š., která dokládala, že si stěžovatel ponechal řidičský průkaz po předchozí domluvě a se svolením správního orgánu. Toto procesní pochybení nebylo zhojeno ani ze strany městského soudu.

[9] Stěžovatel konstatuje, že trest, který mu byl v této věci uložen, je nepřiměřeně přísný. Jakkoli byl uložen na samé spodní hranici výměry, je zcela neadekvátní závažnosti jednání stěžovatele.

[10] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky stěžovatele se stále opakují, přičemž žalovaný nepovažuje za přínosné se k nim opětovně vyjadřovat; odkázal na rozsudek městského soudu a navrhl, aby byla podaná kasační stížnost zamítnuta.

[11] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[12] Nejvyšší správní soud především připomíná, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského (městského) soudu nikoli žalovaného. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné; konkrétní kasační argumentaci nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v žalobě. Stěžovatel je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozsudku explicitně uvést a vymezit tak rozsah kasačního přezkumu (k tomu srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-78, a zejm. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07).

[13] V dané věci se jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, Nejvyšší správní soud se proto ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[14] Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, a to tak, že jsou jeho znaky naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, je podle závěrů zaujatých v označeném usnesení přijatelná v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[15] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí otázku povinnosti stěžovatele řídit motorové vozidlo s příslušným řidičským oprávněním za situace, kdy stěžovatel řidičské oprávnění na základě zákazu řízení pozbyl, znovu jej nabyt, v mezičase si nepožádal o vrácení řidičského oprávnění; za spáchání tohoto přestupku mu byla dle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců. Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě zcela absentuje jeho zavinění a materiální znak přestupku, neboť mu nebyl znám rozdíl mezi řidičským oprávněním a řidičským průkazem, který si z důvodu vyhlášeného nouzového stavu a v souvislosti s epidemií COVID-19 ponechal u sebe a nemusel tak žádat o navrácení řidičského oprávnění.

[16] Uvedená otázka ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhuje pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se

pokračování

o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak, městský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, na kterou případně odkázal; Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se od ní ani nyní odchýlit.

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, jehož porušení bylo stěžovateli dáváno za vinu, jednoznačně plyne, že řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel. Řidičské oprávnění se podle § 104 zákona o silničním provozu na území České republiky osvědčuje řidičským průkazem vydaným v České republice, případně řidičským průkazem vydaným jiným členským státem, řidičským průkazem a mezinárodním řidičským průkazem vydaným cizím státem podle mezinárodních úmluv. Podle § 94a odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, a podle odst. 2 téhož ustanovení zákona o silničním provozu je držitel povinen řidičský průkaz odevzdat příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy rozhodnutí dle odst. 1 nabylo právní moci.

[18] Přestupku se fyzická osoba dopustí tím, že řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu není držitelem příslušného řidičského oprávnění. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zák. o silničním provozu se ukládá pokuta ve výši od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti na dobu od jednoho roku do dvou let.

[19] V posuzované věci byl stěžovateli rozhodnutím Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, č. j. MÚBNLSB-OD-26068/2020-SÍZJO, uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu; současně byl stěžovatel poučen o povinnosti odevzdat řidičský průkaz. Stěžovatel nabytím právní moci tohoto rozhodnutí dne 1. 4. 2020 řidičské oprávnění pozbyl (§ 94a odst. 1 zákona o silničním provozu).

[20] Součástí správního spisu je emailová komunikace ze dne 1. 4. 2020 mezi stěžovatelem a úřední osobou J. Š. z Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, v níž stěžovatel sděluje, že vzhledem k probíhající epidemii COVID-19 a z toho vyplývajícím omezením v dostupnosti úřadů v Praze nemohl v daný den řidičský průkaz odevzdat osobně, doufá, že za toto jednání nebude penalizován, a současně dodává, že je schopen zaslat řidičský průkaz kamkoliv doporučeně poštou. J. Š. stěžovateli následující den odpověděl, že ohledně neodevzdání řidičského průkazu nebudou činěny žádné penalizace. Z uvedeného však nevyplývá, že byl stěžovatel ujistěn o tom, že nemusí řidičský průkaz odevzdat. Stěžovatel však, jak sám avizoval, řidičský průkaz ani po uplynutí 5 dnů neodeslal a ponechal si jej.

[21] Domnívá-li se stěžovatel, že v případě přestupku ze dne 3. 9. 2020 zcela absentuje jeho zavinění a materiální znak přestupku, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek

se vyžaduje zavinění; postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Zákon o silničním provozu výslovně nestanoví, že k odpovědnosti za přestupek podle tohoto zákona je zapotřebí úmyslného zavinění, proto k odpovědnosti za přestupek podle zákona o silničním provozu bude postačovat zavinění z nedbalosti.

[22] V posuzovaném případě stěžovatel jakožto řidič (v minulosti dlouhodobý držitel řidičského oprávnění) měl nepochybně jako všichni ostatní řidiči povinnost se seznámit se zákonem o silničním provozu. Stěžovatel byl navíc v citovaném rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, kterým mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, výslovně poučen, že dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí pozbývá v souladu s § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu řidičského oprávnění. Zároveň byl poučen o povinnosti odevzdat řidičský průkaz. Nemohl se tedy domnívat, že uplynutím doby zákazu řízení může řídit motorové vozidlo, aniž by si požádal o vrácení řidičského oprávnění, ani se nemohl domnívat, že by neodevzdaný řidičský průkaz začal po uplynutí této doby bez dalšího znovu platit. Stěžovatel si byl uvedeného rozhodnutí vědom a z emailové komunikace s úřední osobou vyplynulo, že se řidičský průkaz chystal vrátit, ale pro omezení v dostupnosti úřadů v Praze z důvodu koronavirové epidemie tak dne 1. 4. 2020 neučinil. Jakkoli lze postup stěžovatele v době epidemie lidsky pochopit a pochopení v tu chvíli vyjádřila i úřední osoba, nelze přehlédnout, že stěžovatel řidičský průkaz ani nezaslal poštou a neodevzdal ani v dalších měsících, během kterých byla striktní proticovidová opatření postupně rušena. Byl-li stěžovatel dne 3. 9. 2020, tj. více než 6 měsíců poté zastaven policejní hlídkou a měl stále u sebe neodevzdaný řidičský průkaz, nemůže argumentovat nevědomostí nebo omylem.

[23] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, mimo jiné konstatoval, že podle zákona o silničním provozu je výslovně vyloučen automatismus spočívající v tom, že po uplynutí doby zákazu činnosti může řidič bez dalšího opět řídit motorové vozidlo: „[t]akový postup by byl jistě možný, ale zákonodárce zvolil jiný, vůči řidičům administrativně náročnější a přísnější, postup, a sice vrácení řidičského oprávnění na žádost ve zvláštním řízení. Je nepochybné, že takový postup vede k faktickému prodloužení doby, po kterou řidič nemůže řídit motorové vozidlo, minimálně o dobu trvání procedury vrácení. Ta končí podle ust. § 114 odst. 1 zákona o silničním provozu úkonem správního orgánu spočívajícím ve fyzickém předání řidičského průkazu žadateli na základě pravomocného správního rozhodnutí o vrácení řidičského oprávnění.(...) Pokud se ten, komu byl uložen zákaz činnosti, chová podle zákona a v zákonem stanovené lhůtě odevzdá řidičský průkaz, ví nebo přinejmenším má a musí vědět, že nedisponuje osvědčením nezbytným k řízení motorových vozidel. Je tedy skoro vyloučeno, aby i v době trvání zákazu činnosti z nedbalosti řídil bez řidičského oprávnění.“

[24] K tvrzenému absentujícímu materiálnímu znaku spáchaného přestupku Nejvyšší správní soud dodává, že k odpovědnosti za přestupek je třeba porušit nebo ohrozit určitý zájem společnosti, přičemž postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má totiž výrazně preventivní charakter (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28). Domníval-li se stěžovatel, že nesplní-li rozhodnutím stanovenou povinnost odevzdat řidičský průkaz, může po uplynutí doby zákazu činnosti bez dalšího řídit, jednal natolik nezodpovědně, že u něho nelze mít materiální znak přestupku za vymizelý.

pokračování

[25] Namítá-li stěžovatel nepřiměřenou výši uloženého trestu, pak Nejvyšší správní soud dodává, že dle § 125 odst. 5 a 6 zákona o silničním provozu správní orgán nedisponuje správní úvahou o tom, zda zákaz činnosti uloží či nikoliv, ale musí jej uložit vždy, což vyplývá i z odstavce 9 citovaného ustanovení, který stanoví, že od uložení zákazu činnosti nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Ke stanovení doby zákazu činnosti dolní a horní hranicí Ústavní soud uvedl: „*Ústavní předpisy nevyžadují, aby zákonodárce při zákonném stanovení sankční sazby vždy upustil od spodního ohraničení výměry sankce. Typová závažnost (škodlivost) deliktního jednání daného druhu může být obecně tak vysoká, že nepřipouští ani v individuálním případě stanovit „nulovou“ hodnotu výměry sankce.*“ (Pl. ÚS 14/09).

[26] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení městského soudu, který se svým postupem nikterak neodchyluje od ustálené judikatury, která poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[27] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí městského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu